Šiaulių apygardos teismo nutartis

2026-11-18, bylos Nr. e2S-1006-569/2026

Teismas: Šiaulių apygardos teismas
Dokumentas: Nutartis
Data: 2026-11-18
Bylos Nr.: e2S-1006-569/2026
Teisminio proceso Nr.: 2-06-3-07599-2025-0
Bylos rūšis: Civilinė byla

Civilinė byla Nr. e2S-1006-569/2026
Teisminio proceso Nr. 2-06-3-07599-2025-0
Procesinio sprendimo kategorijos: 3.3.2.6.1.; 3.3.2.7 (S)

ŠIAULIŲ APYGARDOS TEISMAS
N U T A R T I S
LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU
2026 m. lapkričio 18 d.
Šiauliai
Šiaulių apygardos teismo teisėja Lina Muchtarovienė

teismo posėdyje apeliacine rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo ieškovės M. B. atskirąjį skundą dėl Klaipėdos apylinkės teismo 2026 m. rugpjūčio 6 d. nutarties civilinėje byloje pagal ieškovės M. B. ieškinį atsakovui J. B. ir pagal atsakovo J. B. priešieškinį ieškovei M. B. dėl santuokos nutraukimo ir santuokoje įgyto turto padalinimo.

Aprašomoji dalis

Teismas nustatė:

Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – CPK) 62³ straipsnio 1 dalies pagrindu ši byla, kuri yra teisminga Klaipėdos apygardos teismui, buvo priskirta nagrinėti Šiaulių apygardos teismui, todėl teismas šioje byloje veikia Klaipėdos apygardos teismo vardu.

Ginčo esmė

Motyvuojamoji dalis

Šioje byloje sprendžiama, ar pirmosios instancijos teismas pagrįstai netenkino 2026 m. rugpjūčio 4 d. ieškovės prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo.

Klaipėdos apylinkės teismo Klaipėdos rūmuose yra nagrinėjama civilinė byla pagal ieškovės M. B. ieškinį atsakovui J. B. ir pagal atsakovo J. B. priešieškinį ieškovei M. B. dėl santuokos nutraukimo ir santuokoje įgyto turto padalinimo.

Ieškovė M. B. pateikė prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, kuriuo prašė: 1) iki teismo sprendimo civilinėje byloje Nr. e2-514-793/2026 įsiteisėjimo įpareigoti atsakovą J. B. gyventi skyrium nuo ieškovės M. B., t. y. negyventi, nenakvoti ir iš naujo neapsigyventi gyvenamajame name, esančiame adresu (duomenys neskelbtini); 2) iki teismo sprendimo civilinėje byloje Nr. e2-514-793/2026 įsiteisėjimo uždrausti atsakovui J.

B. žemės sklype, unikalus Nr. (duomenys neskelbtini), kadastro Nr. (duomenys neskelbtini), esančiame adresu (duomenys neskelbtini), ir šiame sklype esančiame Nekilnojamojo turto registre neįregistruotame statinyje, atsakovo vadinamame garažu, vykdyti metalo apdirbimo veiklą tekinimo, frezavimo ar kitomis metalo apdirbimo staklėmis, taip pat kitą gamybinę ar komercinę veiklą, nesusijusią su žemės sklypo ir jame esančių statinių naudojimu pagal Nekilnojamojo turto registre nustatytą naudojimo būdą ir paskirtį.

Klaipėdos apylinkės teismas 2026 m. rugpjūčio 6 d. nutartimi ieškovės M. B. prašymo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo netenkino.

Pirmosios instancijos teismo nutarties esmė

Klaipėdos apylinkės teismo 2026 m. rugpjūčio 6 d. nutartimi netenkintas ieškovės M. B. prašymas dėl laikinųjų apsaugos priemonių.

Klaipėdos apylinkės teismas nurodė, kad bylos šalių santykiai yra konfliktiški, abi šalys viena kitą kaltina neteisėtais ir jų interesus pažeidžiančiais veiksmais, tačiau šioje proceso stadijoje nėra galimybės nustatyti, jog konfliktai kyla vien dėl atsakovo elgesio. Teismas pažymėjo, kad pati ieškovė nurodo, jog šalys daugiau kaip metus kartu nebegyvena, o atsakovas ginčo turte negyvena, todėl prašymą įpareigoti jį gyventi skyrium laikė visiškai nepagrįstu.

Dėl prašymo uždrausti veiklą teismas nurodė, kad ieškovės teiginiai apie turto nusidėvėjimo, gaisro, elektros gedimo, triukšmo, taršos ir trečiųjų asmenų pretenzijų riziką nepagrįsti pakankamais objektyviais bylos duomenimis. Teismas pažymėjo, kad ieškovė nepateikė įrodymų apie atsakovo vykdomą veiklą, kuri darytų žalą šalių turtui, sveikatai ar aplinkai ir padarė išvadą, kad nėra pagrindo taikyti prašomas laikinąsias apsaugos priemones.

Taigi, ieškovės nurodytos aplinkybės nesudaro pagrindo taikyti jos prašomas laikinąsias apsaugos priemones. Šioje proceso stadijoje nėra pagrindo išvadai, kad, nepritaikius laikinųjų apsaugos priemonių, būtų pažeidžiamos bylos šalių teisės ar teisėti interesai ar kad teismo sprendimo įvykdymas pasunkėtų/pasidarytų neįmanomas, todėl ieškovės prašymas dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo netenkintinas.

Atskirojo skundo ir atsiliepimo į jį argumentai

Ieškovė atskiruoju skundu prašo Klaipėdos apylinkės teismo 2026 m. rugpjūčio 6 d. nutartį panaikinti ir klausimą išspręsti iš esmės. Atskirasis skundas grindžiamas šiais argumentais:

Ieškovė teigia, kad neprašo iškeldinti atsakovo iš būsto, kuriame jis šiuo metu faktiškai gyvena. Prašoma tik teisiškai įtvirtinti daugiau kaip vienerius metus egzistuojantį status quo ir užkirsti kelią pakartotiniam atsakovo apsigyvenimui ieškovės gyvenamojoje vietoje, vykstant konfliktiškam santuokos nutraukimo bei turto ginčui. Todėl prašoma priemonė atsakovui nesukuria naujos faktinės pareigos, bet išsaugo jau faktiškai egzistuojančią padėtį.

Nurodė, kad kartu su atsakovu negyvena daugiau kaip vienerius metus, o atsakovas realiai turi galimybę gyventi atskirai. Ieškovė remiasi Šiaulių apygardos teismo 2026 m. birželio 18 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. e2S-347-856/2026, kurioje pažymėta CK 3.65 straipsnio, kaip specialios šeimos bylų normos, reikšmė ir būtinybė, sprendžiant dėl įpareigojimo gyventi skyrium proporcingumo, vertinti kito sutuoktinio realią galimybę gyventi atskirai.

Nagrinėjamu atveju tokia galimybė nėra hipotetinė, ją patvirtina pats ilgiau kaip metus trunkantis atsakovo gyvenimas atskirai, todėl teismo argumentas, kad faktinis atsakovo gyvenimas kitoje vietoje paneigia priemonės poreikį, turėjo būti vertinamas priešingai, nes jos taikymas faktiškai nepablogintų dabartinės atsakovo gyvenimo

padėties.

Dėl veiklos ribojimo ieškovė nurodė, kad prašymas nėra abstraktus draudimas atsakovui užsiimti darbu ar verslu apskritai, prašoma tik laikinai uždrausti konkretaus pobūdžio gamybinę veiklą konkrečiame ginčo žemės sklype ir konkrečiame neįregistruotame statinyje tiek, kiek ši veikla nėra suderinama su Nekilnojamojo turto registre nustatytu žemės ir statinių naudojimo režimu. Atsakovui neuždraudžiama turėti metalo apdirbimo staklių, verstis metalo apdirbimu kitose teisės aktų reikalavimus atitinkančiose patalpose ar vykdyti teisėtą ūkinę veiklą. Prašoma tik neleisti tokios veiklos vykdyti konkrečiame ginčo objekte iki teismas galutinai išspręs šalių ginčą.

Laikinosios apsaugos priemonės gali būti prevencinės, todėl jų taikymui nereikia įrodyti jau atsiradusios žalos. Nurodo, kad pirminiame prašyme pateikė duomenis apie gaisrą, elektros instaliacijos būklę, garažo maitinimo kabelio patikrą, ginčo sklypo naudojimo būdą ir kompetentingų institucijų konsultacijas. Ieškovė taip pat remiasi Lietuvos Respublikos žemės įstatymo 21 straipsniu ir teigia, kad metalo apdirbimo veikla nesuderinama su Nekilnojamojo turto registre nurodytu žemės sklypo naudojimo būdu. Atskirajame skunde nurodomos Lietuvos apeliacinio teismo, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo ir Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo nutartys bei sprendimai.

Atsakovas atsiliepimu į atskirąjį skundą prašė jo netenkinti ir priteisti bylinėjimosi išlaidas.

Atsakovas su atskiruoju skundu nesutinka. Nurodo, kad ginčo garaže yra jo darbo vieta, o ieškovė kliudo patekti į sklypą ir užtikrinti elektros tiekimą.

Nurodė, kad ieškovė savo atskirajame skunde pateikia informaciją dėl įrodymų pateikimo, tačiau EPP sistemoje 2026 m. rugpjūčio 4 d. buvo pateiktas prašymas dėl laikinųjų apsaugos priemonių pakeitimo, kurį sudarė tik prašymas be jokių papildomų įrodymų / priedų.

Apeliacinės instancijos teismo nustatytos bylos aplinkybės, teisiniai argumentai ir išvados

Bylos nagrinėjimo apeliacine tvarka ribas sudaro atskirojo skundo faktinis ir teisinis pagrindai bei absoliučių teismo nutarties negaliojimo pagrindų patikrinimas (CPK 320 straipsnio 1 dalis, 338 straipsnis). Apeliacinės instancijos teismas patikrina apskųstosios teismo nutarties teisėtumą ir pagrįstumą pagal atskirajame skunde nurodytus argumentus, išskyrus įstatyme numatytas išimtis. Absoliučių skundžiamos teismo nutarties negaliojimo pagrindų apeliacinės instancijos teismas nenustatė (CPK 329, 338 straipsniai).

Apeliacinės instancijos teismas patikrina tik apskųstos 2026 m. rugpjūčio 6 d. nutarties dalies, kuria atmestas prašymas įpareigoti atsakovą gyventi skyrium ir uždrausti nurodytą veiklą, teisėtumą bei pagrįstumą.

Ieškovės argumentai dėl ankstesnėmis nutartimis pritaikytų patekimo į sklypą ir elektros tiekimo priemonių pakeitimo ar panaikinimo nėra šios bylos nagrinėjimo dalykas. Dėl jų priimta kita Klaipėdos apylinkės teismo 2026 m. rugpjūčio 6 d. nutartis, kuri buvo peržiūrėta Vilniaus apygardos teismo 2026 m. lapkričio 12 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. e2S-3521-661/2026. Panevėžio apygardos teismo 2026 m. balandžio 28 d. nutartis taip pat buvo priimta dėl 2026 m. sausio 6 d. nutartimi pritaikytų kitų laikinųjų apsaugos priemonių. Šios nutartys nenulemia nagrinėjamo naujo prašymo išsprendimo.

Apeliacinės instancijos teismas pažymi, jog laikinosios apsaugos priemonės gali būti taikomos tiek nepareiškus ieškinio, tiek ir bet kurioje civilinio proceso stadijoje šiame skirsnyje nustatyta tvarka (CPK 144 straipsnio 2 dalis). Be to, nutartys dėl laikinųjų apsaugos priemonių neturi res judicata (teismo galutinai išspręstas klausimas) galios. Pasikeitus aplinkybėms, kurios gali būti reikšmingos laikinųjų apsaugos priemonių taikymo klausimui išspręsti, teismo pritaikytos ir galiojančios laikinosios apsaugos priemonės gali būti keičiamos ar naikinamos, jei tam yra įstatyme nustatytas pagrindas (CPK 148, 149 straipsniai; Klaipėdos apygardos teismo 2026 m.

gegužės 28 d. nutarties civilinėje byloje Nr. e2S-1000-613/2026 34 punktas). Tokiu būdu ieškovės reikalavimai dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo (įskaitant naujus reikalavimus) gali būti reiškiami bet kurioje civilinio proceso stadijoje, kurias pirmiausia išnagrinėja pirmosios instancijos teismas ir dėl šiuo klausimu priimtos nutarties gali būti teikiamas atskirasis skundas (CPK 151 straipsnio 1 dalis).

CPK 144 straipsnio 1 dalyje nustatytas laikinųjų apsaugos priemonių taikymo pagrindas, o CPK 145 straipsnio 1 dalies 6 punkte numatyta galimybė uždrausti atsakovui atlikti tam tikrus veiksmus. Spręsdamas laikinųjų apsaugos priemonių taikymo klausimą, teismas visais atvejais turi atidžiai tirti ir vertinti to prašančio asmens nurodytas aplinkybes, kuriomis jis grindžia tokių priemonių taikymo būtinumą, bei spręsti ar prašymas atitinka jų taikymo tikslus, ar tai nėra tik spaudimo kitai šaliai priemonė arba priemonė pasiekti kitų prašančiam asmeniui naudingų tikslų, be kita ko, ir finansinių. Priešingas aiškinimas (t. y. pripažinimas, kad laikinųjų apsaugos priemonių taikymui užtenka tik bet kokios teorinės galimybės, jog jų nesiėmus iškils pavojus tinkamam teismo sprendimo įvykdymui) neabejotinai iškreiptų laikinųjų apsaugos priemonių, kaip išimtinio procesinio instituto, esmę bei jų taikymo prevencinį tikslą, pažeistų proporcingumo, teisingumo ir protingumo principus, kadangi tokių priemonių turėtų būti imamasi iš esmės kiekvienoje byloje.

Laikinųjų apsaugos priemonių taikymo tikslas yra užtikrinti konkretaus ieškinio reikalavimų, kurie tikėtina gali būti patenkinti galutiniu teismo sprendimu, įvykdymą. Todėl tiek sprendžiant laikinųjų apsaugos priemonių taikymo būtinumo klausimą, tiek ir parenkant konkrečią taikytinos laikinosios apsaugos priemonės rūšį bei jos taikymo mastą, turi būti įvertintas byloje pareikštų ieškinio reikalavimų pobūdis ir materialusis santykis, kurio įvykdymą prašoma užtikrinti laikinosiomis apsaugos priemonėmis (Lietuvos apeliacinio teismo 2017 m. kovo 23 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e2-542-302/2017; 2018 m. lapkričio 15 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e2-1537-516/2018).

Pagal taikymo tikslą laikinosios apsaugos priemonės gali būti kelių rūšių: 1) konservacinės paskirties laikinosios apsaugos priemonės, užtikrinančios padėties, esančios bylos nagrinėjimo metu, stabilumą, t. y. status quo (faktinės ar teisinės padėties, kurią norima išlaikyti arba atkurti) išsaugojimą; 2) teisinius santykius laikinai sureguliuojančios laikinosios apsaugos priemonės, sudarančios sąlygas užtikrinti asmenų teisių apsaugą, ginčo teisinių santykių normalų funkcionavimą, kol nėra priimtas ir įsiteisėjęs teismo sprendimas; 3) prevencinės priemonės, užkertančios kelią žalai ar kitiems neigiamiems padariniams atsirasti.

Dėl įpareigojimo vieną sutuoktinį gyventi skyrium

Šeimos byloje teismas, atsižvelgdamas į sutuoktinių vaikų ir vieno sutuoktinio interesus, gali taikyti CK 3.65 straipsnyje nurodytas laikinąsias apsaugos priemones, tarp jų įpareigoti vieną sutuoktinį gyventi skyrium. Vis dėlto įpareigojimo gyventi skyrium taikymui turi būti nustatytas realus ir bylos duomenimis pagrįstas pavojus vieno sutuoktinio ar vaikų interesams. Taip pat reikšminga ar kitas sutuoktinis turi galimybę gyventi skyrium (Klaipėdos apygardos teismo 2026 m. gegužės 28 d. nutarties civilinėje byloje Nr. e2S-1000-613/2026 41 punktas).

Pirmosios instancijos teismo nurodyta aplinkybė, kad šalių santykiai yra konfliktiški, savaime nepatvirtina, jog atsakovas kelia realų pavojų ieškovės interesams. Sprendžiant laikinųjų apsaugos priemonių klausimą nereikia nustatyti, kuris sutuoktinis kaltas dėl santuokos iširimo ar dėl visų šalių konfliktų. Be to apeliantė nenurodo konkrečių atsakovo veiksmų ar grasinimų, rodančių, kad jis ketina grįžti gyventi į ginčo namą ar kad dėl tokio grįžimo kiltų realus pavojus jos turtiniams ar asmeniniams neturtiniams interesams.

Iš skundžiamos nutarties matyti, kad ieškovė pati nurodė, jog šalys daugiau kaip metus gyvena skyrium, o pirmosios instancijos teismas nustatė, kad atsakovas ginčo turte negyvena. Šios aplinkybės gali būti reikšmingos vertinant prašomos priemonės proporcingumą ir atsakovo faktinę galimybę gyventi atskirai, tačiau jos savaime

nepatvirtina, kad, netaikius draudimo, atsakovas pakeis nusistovėjusią padėtį. Teiginys, kad jis bet kada gali vienašališkai grįžti, nesant konkrečių duomenų apie tokius ketinimus ar veiksmus, lieka tik prielaida.

Nors ieškovė atskirajame skunde remiasi Šiaulių apygardos teismo 2026 m. birželio 18 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. e2S-347-856/2026, tačiau nagrinėjamos bylos faktinės aplinkybės nėra tapačios. Nurodytoje byloje įpareigojimo sutuoktiniui gyventi skyriumi būtinybė buvo grindžiamas konkrečiais duomenimis apie konfliktinius šalių santykius, galimą psichologinį smurtą ir realią grėsmę mažamečių vaikų psichologinei gerovei, atsakovui grįžus į šeimos gyvenamąjį bustą (nutarties 9-10 punktai). Šiuo metu nagrinėjamoje byloje ieškovė prašymą iš esmės grindžia konfliktiniais sutuoktinių santykiais, daugiau kaip vienerius metus trunkančiu faktiniu gyvenimu skyrium ir siekiu išsaugoti susiklosčiusią padėtį, tačiau šios aplinkybės savaime nepagrindžia būtinybės teismo procesiniu sprendimu apriboti atsakovo galimybę apsigyventi ginčo gyvenamajame name. Todėl ieškovės nurodyta teismų praktika nepaneigia pareigos kiekvienu konkrečiu atveju įvertinti CK 3.65 straipsnyje nurodytos laikinosios apsaugos priemonės būtinumą ir proporcingumą.

Be to, prašoma priemonė iki galutinio sprendimo uždraustų atsakovui gyventi, nakvoti ir vėl apsigyventi ginčo name, dėl kurio nuosavybės ir turto padalijimo klausimai nagrinėjami pagrindinėje byloje. Nors apeliantė nurodo neprašanti atsakovo iškeldinti iš jo dabartinės gyvenamosios vietos, prašomos priemonės poveikis ginčo būsto naudojimui vis tiek turi būti pagrįstas konkrečia būtinybe. Nustatytomis aplinkybėmis tokio realaus pavojaus nepatvirtinta. Todėl pirmosios instancijos teismas pagrįstai prašytos priemonės netaikė.

Dėl prašymo uždrausti metalo apdirbimo ir kitą nurodytą veiklą

Apeliantė pagrįstai pažymi, kad prevencinei laikinajai apsaugos priemonei taikyti nebūtina įrodyti jau atsiradusios žalos. CPK 145 straipsnio 1 dalies 6 punkte numatytas draudimas gali būti taikomas siekiant užkirsti kelią realiai gresiančiai žalai ar kitiems konkretiems neigiamiems padariniams. Vis dėlto prevencinis priemonės pobūdis nepanaikina pareigos pagrįsti tokio pavojaus tikrumą, jo ryšį su nagrinėjamos bylos reikalavimais ir pasirinktos priemonės būtinumą bei proporcingumą.

Apeliantė atskirajame skunde nurodo, kad jos 2026 m. rugpjūčio 4 d. prašymas buvo grindžiamas duomenimis apie gaisrą, elektros instaliacijos ir kabelio techninę būklę, taip pat institucijų konsultacijomis, tačiau teiginys, kad prašyme aprašyta tam tikra veikla arba, kad statinys įvardytas atsakovo darbo vieta, savaime nepatvirtina konkrečios veiklos apimties ar realios žalos grėsmės.

Sprendžiant dėl laikinųjų apsaugos priemonių, teismas nevertina ar atsakovo veikla teisėta ir neperima viešojo administravimo institucijų kompetencijos. Žemės įstatymo 21 straipsnyje įtvirtinta žemės savininkų ir kitų naudotojų pareiga naudoti žemę pagal nustatytą pagrindinę paskirtį ir naudojimo būdą, tačiau vien šios normos nurodymas nepatvirtina nei konkrečios veiklos vykdymo fakto, nei jos nesuderinamumo su konkretaus sklypo režimu, nei laikinųjų apsaugos priemonių taikymo sąlygų. Teismas nesprendžia ar atsakovui leidžiama vykdyti metalo apdirbimo veiklą ginčo sklype. Šis klausimas nėra savarankiškas nagrinėjamo atskirojo skundo dalykas, jis vertinamas tik tiek, kiek susijęs su prašomos laikinosios apsaugos priemonės būtinumu.

Apeliantės prašoma priemonė apima ne tik metalo apdirbimą konkrečiomis staklėmis, bet ir bet kokią kitą gamybinę ar komercinę veiklą, kuri, apeliantės vertinimu, nesuderinama su registre nurodytu naudojimo būdu ir paskirtimi. Vien bendro pobūdžio nurodymas į žemės naudojimo režimą bei galimų gaisro, triukšmo, elektros gedimo ar taršos padarinių išvardijimas šių aplinkybių nepakeičia. Tai, kad pagrindinėje byloje sprendžiami su ginčo turtu susiję reikalavimai, savaime nepagrindžia tokio plataus veiklos draudimo.

Apeliantės nurodytoje Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2013 m. gegužės 8 d. nutartyje civilinėje byloje Nr. 3K-3-267/2013 buvo sprendžiama dėl statybos žemės sklype, kurio didžioji dalis buvo miško žemė. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2023 m. gruodžio 20 d. sprendime administracinėje byloje Nr.

eI-12-556/2023 aptartas paviršinių vandens telkinių apsaugos zonų reguliavimas ir su juo susijęs viešasis interesas. Šie sprendimai patvirtina bendrą žemės naudojimo reikalavimų ir viešojo intereso reikšmę, tačiau jų kitoks dalykas pats savaime nepatvirtina, kad nagrinėjamoje byloje būtina taikyti prašomą laikinąją apsaugos priemonę. Laikinųjų apsaugos priemonių klausimas sprendžiamas pagal šios bylos aplinkybes ir įrodymus, o ne galutinai nustatant atsakovo veiklos atitiktį žemės naudojimo reikalavimams.

Apeliacinės instancijos teismas pažymi, kad nagrinėjamoje civilinėje byloje sprendžiamas šalių ginčas dėl santuokos nutraukimo ir santuokoje įgyto turto padalijimo, be kita ko, dėl ginčo žemės sklypo ir jame esančių statinių teisinio statuso. Sprendžiant prašymą uždrausti atsakovui vykdyti metalo apdirbimo bei kitą gamybinę ar komercinę veiklą, pirmiausia vertintina, ar toks draudimas yra susijęs su byloje pareikštais materialiniais reikalavimais ir būtinas būsimo teismo sprendimo įvykdymui užtikrinti.

Pagal CPK 144 straipsnio 1 dalį ir 145 straipsnio 1 dalies 6 punktą teismas gali uždrausti atsakovui atlikti tam tikrus veiksmus, tačiau toks draudimas turi atitikti laikinųjų apsaugos priemonių paskirtį. Lietuvos apeliacinio teismo praktikoje išaiškinta, kad laikinosios apsaugos priemonės turi būti susijusios su pareikštais reikalavimais ir galėti užtikrinti būsimo teismo sprendimo įvykdymą (Lietuvos apeliacinio teismo 2016 m. gruodžio 21 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e2-1718-943/2016). Tai reiškia, kad teismas gali taikyti laikinąsias apsaugos priemones, siekdamas užtikrinti tik tų reikalavimų, kurie buvo pareikšti byloje, įvykdymą, ir negali taikyti laikinųjų apsaugos priemonių, apsaugodamas galimus reikalavimus, kurie byloje nebuvo pareikšti.

Teismų praktikoje išaiškinta, kad laikinoji apsaugos priemonė, neatitinkanti ginčijamo materialinio reikalavimo esmės ir nesusijusi su būsimo teismo sprendimo įvykdymo konkrečioje byloje apsauga, negali būti taikoma. Tiesiogiai su pareikštu reikalavimu ir būsimo teismo sprendimo įvykdymu nesusijusių bei įtakos teismo sprendimo įvykdymui nedarančių apribojimų taikymas pažeidžia ekonomiškumo principą, todėl yra neteisėtas (Lietuvos apeliacinio teismo 2008 m. gruodžio 31 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 2-949/2008).

Nagrinėjamu atveju apeliantė veiklos uždraudimo būtinumą grindžia, be kita ko, ginčo žemės sklypo naudojimo būdu, neįregistruoto statinio statusu, elektros instaliacijos būkle ir galimomis veiklos keliamomis rizikomis, tačiau žemės sklypo ar statinio naudojimo atitikties specialiųjų teisės aktų reikalavimams vertinimas savaime nėra tapatus laikinųjų apsaugos priemonių taikymo sąlygų nustatymui. Galimų žemės naudojimo, statinių paskirties, elektros ar priešgaisrinės saugos reikalavimų pažeidimų kontrolė pagal kompetenciją priklauso atitinkamoms priežiūros institucijoms. Vien galimas tokių reikalavimų pažeidimas savaime nepagrindžia būtinybės civilinėje byloje taikyti prašomą veiklos draudimą.

Nors byloje sprendžiami su ginčo turtu susiję reikalavimai, vien šios aplinkybės nepakanka išvadai, kad atsakovo vykdomos veiklos uždraudimas būtinas būsimam teismo sprendimui įvykdyti. Apeliantės nurodomos aplinkybės turi pagrįsti konkretų ryšį tarp prašomos priemonės ir ginčo turto apsaugos, taip pat grėsmę, kurią siekiama pašalinti. Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad ieškovės teiginiai apie veiklos keliamą žalą nėra pagrįsti pakankamais objektyviais bylos duomenimis. Atskirajame skunde nurodytos aplinkybės nesudaro pakankamo pagrindo konstatuoti, kad nepritaikius prašomo veiklos draudimo būsimo teismo sprendimo įvykdymas pasunkėtų arba pasidarytų neįmanomas.

Atsižvelgiant į tai, nėra pagrindo spręsti, kad pirmosios instancijos teismas nepagrįstai atsisakė taikyti prašomą laikinąją apsaugos priemonę uždrausti atsakovui vykdyti metalo apdirbimo ir kitą nurodytą veiklą, tokiu būdu pirmosios instancijos teismas tinkamai taikė ginčui taikytinas teisės normas, todėl skundžiama nutartis yra teisėta, pagrįsta, atskirojo skundo argumentai nesudaro pagrindo jos naikinti. Dėl išvardintų priežasčių atskirasis skundas atmetamas, o skundžiama Klaipėdos apylinkės teismas 2026 m. rugpjūčio 6 d. nutartis paliekama nepakeista.

Kiti atskirojo skundo argumentai iš esmės nėra teisiškai reikšmingi ir nesudaro pagrindo panaikinti skundžiamą

nutartį, todėl apeliacinės instancijos teismas dėl jų plačiau nepasisako. Pažymėtina, jog teismų praktikoje laikomasi nuostatos, kad teismo pareiga pagrįsti priimtą procesinį spendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną argumentą. Atmesdamas apeliacinį (atskirąjį) skundą, apeliacinės instancijos teismas gali tiesiog pritarti žemesnės instancijos teismo priimto sprendimo visiems motyvams ar esminei jų daliai (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2008 m. kovo 14 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-7-38/2008 ir kt.).

Atsakovas atsiliepime prašo priteisti bylinėjimosi išlaidas. Kadangi pagrindinė byla dar neišnagrinėta iš esmės, tarpinio procesinio klausimo apeliacinio nagrinėjimo išlaidų paskirstymo klausimas paliktinas spręsti pirmosios instancijos teismui, priimant baigiamąjį procesinį sprendimą (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2025 m. spalio 28 d. nutarties civilinėje byloje Nr. 3K-3-129-933/2025 17–20 punktai).

Rezoliucinė dalis

Vadovaudamasis Lietuvos Respublikos Civilinio proceso kodekso 336 straipsniu, 337 straipsnio 1 dalies 1 punktu, teismas

nutaria:

Klaipėdos apylinkės teismo 2026 m. rugpjūčio 6 d. nutartį palikti nepakeistą.

Teisėja Lina Muchtarovienė